

Og paa Generalforsamlingen, der afholdtes den 29. Marts 1890, — og hvor for øvrigt det ærede Medlems Ven Dønnergaard var til Stede og havde Ordet, — der stod som Ordfører for Revisorerne J. Jepsen Borgbjerg frem og gav en Fremstilling af den Gennemgang af de indkomne Afregninger, der nogle Dage før Generalforsamlingen havde fundet Sted, og derpaa blev Regnskabet enstemmigt godkendt. Nu kan det ærede Medlem jo sige, at alt dette bryder han sig ikke om, og det tvivler jeg ikke om, at han ikke gør. Men saa kommer dertil, at den Mand, jeg har nævnt, blev senere Bogholder i Foreningen, delvis Forretningsfører, og arbejdede som saadan i over 14 Aar, lige til sin Død. Og i denne Tid havde han — det kan jeg bevise ved adskillige Vidner — i sit Væрге samtlige Foreningens Bøger, Regnskaber og Papirer, og det er ganske umuligt, at hvis der nogen Sinde havde været en Fejl paa 50,000 Kr. i Foreningens Regnskaber, han saa ikke skulde og maatte have opdaget det. Og det ærede Medlem vil vist være enig med mig i, at denne Mand, naar han havde opdaget noget saadant i Foreningens øverste Ledelse, ikke vilde være bleven en eneste Dag længere i Foreningens Tjeneste.

Formanden: Folketingsmanden for Sorø Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Zahle: Jeg tillod mig før at dokumentere, at i Efteraaret 1904 var der af et større Antal navngivne Personer forelagt den højtærede Justitsminister en skriftlig Klage over Sagfører J. L. Hansen fra Kolding. Et halvt Aar efter blev han desuagtet udnævnt til kongevalgt Landstingsmand. Jeg dokumenterede endvidere, at den 4. Februar 1907 blev han ved Naalemager Hansens Vidnesbyrd og ved sine egne Vidnespørgsmaal afsløret som den Mand, der havde taget 1,000 Kr. i Risikopræmie for at udlaane 3,000 Kr. Og desuagtet blev han et halvt Aar efter udnævnt til Medlem af den islandske Kommission og med Kongens Underskrift kaldt „Riget's gode Mand“. Derpaa svarede den højtærede Justitsminister, at det er rigtigt nok, at den 4. Februar 1907 blev Sagfører J. L. Hansen

afsløret paa den nævnte Maade, men hvorledes kunde det hindre, at han et halvt Aar før blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand? Jeg skal ikke nærmere betegne en Justitsminister, der nedværdiger sig til at argumentere paa den Maade.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds har begæret Ordet. Tingets Samtykke udkræves til, at det ærede Medlem kan faa Ordet. Hvis ingen gør Indsigelse, anser jeg Samtykket for givet. (Ophold.) Det er givet.

Borgbjerg: I Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelser vil jeg først gøre opmærksom paa, at det kunde misforstaas, naar den højtærede Justitsminister sagde, at afdøde Bogholder Jepsen Borgbjerg var „delvis Forretningsfører“ for Eksporthandelsforeningen. Det kunde misforstaas som en Paastand om, at han havde været Forretningsfører ogsaa for Smøreksporthandelsforeningen. Det har han aldrig været. Han havde den delvise Forretningsførelse for Foderstofforeningen, men ikke for Smøreksporthandelsforeningen. Hvad den højtærede Justitsminister læste op, afkræftede ikke i mindste Maade, hvad jeg har sagt. Som Revisor i de Aar, da der var Tale om Smørballancen, havde min afdøde Fader ingen som helst Mulighed for at se til Bunds i de Sager. Jeg har ikke sagt, at der var noget uhæderligt i og for sig ved dem. Jeg har sagt, at i Striden mellem Dønnergaard og Ministeren er det stadig et uopklaret Spørgsmaal, om ikke Dønnergaard i Realiteten havde Ret. Flere Aar senere blev min Fader ansat som Bogholder og havde kun med Bogholdervirksomheden at gøre. At Forretningen vistnok den Gang gik meget godt, har jeg ikke bestridt. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst uhæderligt i vedblivende at arbejde i en Forretning, fordi der fra først af har været en Strid, i hvilken efter min Mening meget taler for, at Dønnergaard i Realiteten havde Ret overfor Justitsministeren; men det er et Spørgsmaal, som jeg meget gerne vilde have nærmere undersøgt.

Hvad forøvrigt Justitsministerens Svar angaar, vil jeg sige, at han jo gennemførte Benægtelsessystemet, hvor han kunde gøre